

Вълкъ и Гъска.

Единъ Вълкъ настървенъ
За пакостъ ходялъ често
Въ едно селце злочесто.
А тамъ въ дворъ разграденъ
Имало да живѣе гъска;
Самичка будна тя горка,
Кат' виждала вълка,
Захващала да сѣска.....
Вълкътъ, — намръщялъ ся, кръвникъ;
Но траялъ пачіето фжстеніе,
Даъ ся раздига въ село выкъ,
Да върши злобното си шеніе.
Подсърденъ же отъ псетата веднѣждъ,
Край гъскѣтъ минугалъ, злонко:
Засѣскава тя; той — врѣцъ, па дрѣжъ,
Спарпуть и изада ѣм, сынонко!

А три дни слѣдъ това
Минувала пакъ тази-то вълчина
И вижда пачіѣтъ перушинѣ
Повива вълчо съсъ главѣ
И тѣй намръщено подумва:
Ей-тѣй, за който нѣма ума!
Ще сѣскашь а? криклива гъсъ!
Ще казвашъ ли на *Хаджи Вълча фжссь*?

* * *

Невинный незапазванъ
Пострадва, злѣ наказванъ;
А силный прави що обыча
И за злинытъ си хаджія ся нарича.

На зло наклонната природа,
Ако добые власть,
Тя зло ще прави на народа,
Добро — нити на влась,
Все що не ѣ по угодѣ
Ще го срупай навчасъ.

* * *

Попытали Спартанскый-тъ царъ Агезилая, какво трѣба най-вече
да учать дѣцата, а той отговорилъ: Трѣба да учать онова, което
подобава да правятъ, когато станѣтъ голѣмы.

— Рѣши ся да станешъ нѣщо и станѣ *щешъ* какъвъ-то щешъ.